

«No hi ha problemes ideològics, només personalismes»

Escassos dies després de la «fugida» del partit per part de Carlos Manglano i en el moment en què el corrent crític del partit, encara, perfila una llista per al congrés local d'AP a València, que se celebrarà el 18 i el 19 d'aquest mateix mes, hem parlat amb Àngel Sanchis Perales.

Acusat des que desembarcà de Madrid com a president de la gestora a València de «cunero», es defensa aduint com li resulta de curiós ser un dels únics líders del partit que parle valencià, «inclús en públic». Nascut a Albal, amb una biografia empresarial que faria un guió de pel·lícula, Sanchis Perales s'expressa planerament, amb una actitud oberta i un tarannà que resulta del tot atractiu, molt lluny dels clixès que està acostumada a reproduir la dreta valenciana. A més de ser «el tercer o el quart home del partit», pertànyer al comitè executiu d'AP i haver eixit elegit, amb el número u en la llista, com a diputat per València, és, també, el responsable de les finances del partit, ara en dificultats.

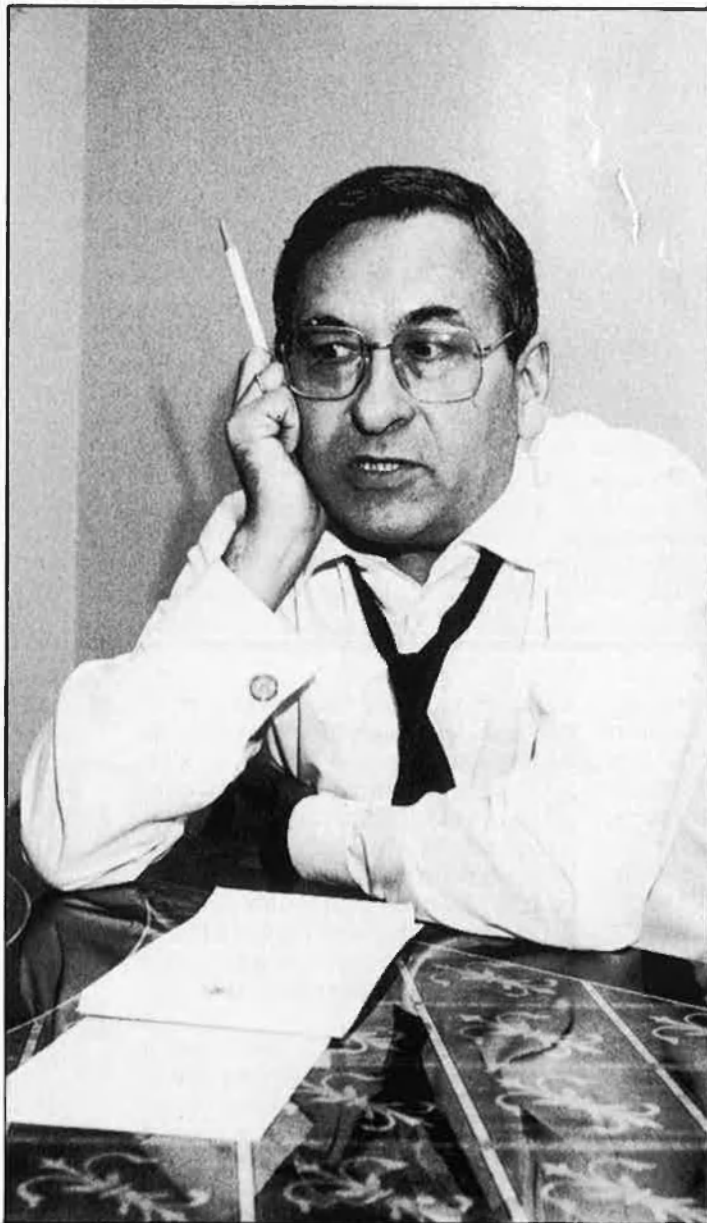
—Sanchis Perales és un home clau dins l'estructura d'Alianza Popular i compta, també, amb un historial empresarial mogudísim. ¿Com és que els mitjans de comunicació l'han descobert últimament?

—Jo vaig tenir la sort o la desgràcia —no ho sé— de conèixer Fraga fa deu o onze anys. Jo en el meu banc tenia Carlos Robles Piquer, que és cunyat seu, com a conseller, i ell ja havia parlat amb mi. Com Fraga en aquell moment començava a fer la seua opció política, va demanar noms a qui fos, parlà amb

Fraga és un home d'una honestedat absoluta.

Cap de la gestora provincial a València, responsable de les finances d'AP, polític de tracte obert, Àngel Sanchis Perales intenta resoldre els problemes d'un partit on, segons ell, ja ha acabat la crisi.

J. Castelló

mi, em va captivar l'home, perquè em sembla que és persona d'una honestedat absoluta, tant de temps en el poder i viu en un pis de cent vint metres quadrats, i no té on caure mort, de veritat que no en té... però, en fi, no parlem de Fraga, estem parlant de mi. I, al remat, em va demanar ajuda i li la vaig donar.

Aquesta ajuda, durant els cinc o sis primers anys, es va concretar amb uns sopars que jo feia en casa, quan s'acostaven eleccions, amb els amics o els clients més importants, i recaptava fons per ajudar-lo en la campanya, però ni tan sols m'hi vaig afiliar. D'ací va nàixer una amistat molt gran, cada mes teníem un dinar... I a poc a poc em va anar convencent. Primer em va dir d'afiliar-me al partit, després, durant un viatge a Xina els dos matrimonis, em va comentar de ser membre del comitè executiu, i ocupar-me de les finances, que duia aleshores una senyoreta, quan només eren nou diputats, la gent de la travessia del desert...

Tira, bé, vaig anar allí, i vaig haver de dur quatre o cinc persones de les meues empreses a aclarir tot allò, perquè allí no hi havia res. La meua sensació era de provisionalitat completa. Pensava que estaria un any arreglant tot allò i que, en acabat, me n'aniria, però cada vegada que deia de dimitir, em retrucava que esperàs, perquè ara venien les eleccions de Catalunya, després les municipals... Cada volta que li deia que me n'anava, sempre venia alguna cosa. Fins que anà passant el temps, i abans d'aquestes eleccions, durant el setè congrés d'Alianza Popular, que era per llistes obertes,

Tots els noms d'un llarg conflicte

Angel Sanchis Perales

Casat. Tres fills. Onze anys d'acostament o militància al si d'AP. Membre del Comitè Executiu del partit, responsable dels temes financers i president de la gestora provincial de València, en substitució de Carlos Manglano.

Orfe als catorze anys, es dedica a vendre fruita, alhora que es fa càrrec d'una empresa d'insecticides de caràcter familiar. Viatja a Argentina, on tenia propietats importants, i, segons ell mateix afirma, ha fundat més de cinquanta empreses i n'ha presidit més de trenta. Té dos germans a AP, l'un, regidor a

l'Ajuntament de València, i l'altre, diputat en les Corts valencianes.

Presta suport a Gil Lázaro com a representant del sector oficial a la presidència provincial del partit, a Martín Quirós com a candidat a l'alcaldia de València, i a Giner Miralles a la presidència de la Generalitat.

Juan Carlos Gimeno

Casat, dos fills, gerent d'empresa. President local d'AP a València, regidor de l'Ajuntament i vocal en la gestora provincial nomenada per Sanchis Perales. El sector crític el defineix com a molt acostat a

la dreta més dura. Presta suport a Martín Quirós com a candidat a l'alcaldia de València.

Manuel Giner Miralles

Casat, quatre fills, metge. Actualment és diputat a les Corts valencianes, president del grup popular i vice-president de la gestora a València. Ha estat en dues ocasions president regional del partit i s'ha enfrontat tradicionalment al fins fa pocs dies representant del corrent crític del partit, Carlos Manglano, per entendre de distinta manera l'estructura organitzativa del partit.

És el pes pesat més gran que té Alianza Popular en

aquests moments al País Valencià i el més ferm candidat del grup popular a la presidència de la Generalitat en les pròximes eleccions. La seua major virtut és la paciència, per la qual cosa part de la militància el coneix amb el sobrenom «zorro plateado». Ell mateix es defineix com a «nacionalista», dins els límits que permet la Constitució.

José Maria Escuin

Advocat, casat, tres fills. President regional d'AP i provincial a Castelló. Després de la seua arribada a Alianza Popular com a president regional, van pensar en ell com la persona capaç de posar or-

li vaig dir que ara sí, que ja havia cobert la meua etapa, que un altre amb una nova visió li podria aportar una saba nova, i em va dir que no una altra vegada; però no vaig voler acceptar, amb llistes obertes, tornar a ser elegit membre del consell executiu per ell, com fins aquell moment. El comitè executiu eren trenta elegits, i nou o deu designats pel president entre la gent de la seua confiança.

Ell no volia que jo m'hi presentàs, perquè, si no eixia, nomenar-me després suposava anar en contra de les bases, i, si eixia, com també em nomenava coordinador general, li'n furtava un d'ací. I, efectivament, jo tinc dos seients en el comitè executiu, el meu com a electe, i el meu com a de-

signat. Total, que vaig quedar en el lloc que feia onze, només a tres de Verstryngge i a dos d'Osorio, i, així, em vaig comprometre amb ell en quatre anys més. Durant els primer tres o quatre anys que he estat a Alianza he tingut el mateix poder que tinc ara, he estat el tercer en el rànquing del partit, el tercer o el quart, perquè hi ha el president, el secretari general i, després, els dos coordinadors, que som Carlos Robles i jo.

Durant tot el temps en què pensava que el meu pas en la política era provisional, no he volgut mai eixir en els papers. Fins que m'he ficat en la política ja directament i, en aquest moment, sóc conseqüent amb la realitat que em toca, i, si la gent m'ha de votar, m'ha

de conèixer. En el mateix moment que Fraga es retire i jo ho faça amb ell no em tornareu a veure el pèl més.

—Es retirarà quan es retire Manuel Fraga...

—Sí. Jo tinc per ell una admiració molt gran i, si ell es retira, ho faré jo també, tret que ell em digués el contrari... encara que, clar, també, mentrestant, he anat evolucionant jo, i ara, com que tots tenim un poquet de masoquistes, ja comença a agradar-me també tota aquesta història.

—¿I per què Manuel Fraga envia un home de les seues característiques per solucionar el conflicte de València? ¿Tan difícil se li presenta ací?

—Aquest és un punt de conflicte

dre dins el partit, acabar amb les divisions internes i frenar les baralles entre Manglano i Giner Miralles. Manté una posició independent. Pertany a AP des de la seua fundació a Castellón; de fet, va ser elegit regidor en l'aleshores Coalició Democràtica després de les generals del 78. Actualment és diputat al Parlament espanyol.

Ignacio Gil Lázaro

Advocat, casat, una filla. Diputat en el Congrés i vice—president de la gestora provincial nomenada per Angel Sanchis. Es considera «valencianista», i entén que els principis que defineixen aquesta posició són una barreja d'idees populistes, humanistes i libe-

erals, amb certes dosis de reforma social.

Pertany al corrent oficialista del partit i aspira a la presidència d'AP en el pròxim congrés provincial.

Martín Luis Quirós Palau

Metge, casat, amb cinc fills. Regidor de l'Ajuntament de València i vicepresident de la Junta Local d'Alianza Popular. S'ha convertit en el candidat oficial d'Angel Sanchis Perales a l'alcaldia de València, després de declarar a la premsa que, si no era elegit per a optar al càrrec, presentaria una llista alternativa, distinta de les dels crítics i els oficialistes, en el pròxim congrés provincial.

Les seues actuacions als plens dels ajuntaments han estat sempre controvertides i ha protagonitzat distints enfrontaments, tant amb la primera autoritat municipal, Ricard Pérez Casado, com amb la regidora d'Hisenda, Clementina Ródenas, a la qual en una ocasió va dir: «arraballera i fascista», per haver informat els veïns, abans que el grupo popular, sobre els impostos de l'any 85. La seua obstinació és admirada pels seus propis adversaris. És gran amic del regidor anticatalanista González Lizondo.

Carlos Manglano

Arquitecte, 36 anys, pare de tres fills. Crític dins el partit i amic íntim de

Jorge Verstrynge, després de la marxa, fa escassos dies, al grup mixt, ha deixat orfe el sector que liderava a València, i que comptava —segons ells— amb un ampli suport. N'és una prova el que va rebre de deu dels tretze presidents comarcals d'AP a València en una reunió que van mantenir amb Fraga. Era candidat al pròxim congrés provincial del partit.

Líder del corrent que al si del partit es denominava com «la nova dreta», propugnava l'abandonament de l'individualisme dins d'AP, la necessitat d'eixir al carrer, la defensa de la «cultura popular», enfront de l'elitisme de la política de dretes, la crítica al deute públic i les despeses institucionals, la confiança i el protagonisme de l'empresa privada i la defensa de la descentralització del partit, enfront de l'estructuració de les focs regionalistes de la dreta valenciana.

A més del suport de gran part de les comarques, tenia la confiança del president provincial de Nuevas Generaciones, Vicente Burgos, i dels vicents locals d'Algemesí, Foios, Moixent, l'Alcúdia de Crespins, Burjassot i Xàtiva.

més, ni més ni menys important que uns altres.

—*Ho dic perquè tot sembla indicar que Carlos Manglano, l'ex-crític ara fora del partit més destacat, ha saltat a ser una figura d'estat...*

—Ha saltat a ser conegut pel que ha fet. D'ací a dos mesos o mig any no el coneixerà ningú. Tots els que tenen una actitud no honesta, com la que ha tingut aquest home, no compten amb el fet que el poble és molt més intel·ligent del que molta gent es pensa, i això, ho paguen. Mira, els que se n'han anat d'Alianza Popular o de la Coalició no han estat res. Pensa, si no, en Fernández de la Mora, López Rodó, Silva Muñoz... ¿Qui els coneix avui? ¿Tu recordes qui eren «los siete mag-

níficos»? I pense que és millor oblidar-los, perquè, si jo ara em clave amb Manglano, ell em contestarà, perquè l'interessa eixir al candelero i ja no vull donar-li canxa perquè em conteste res... No hi ha hagut crisi en Alianza Popular, se n'han anat quatre. I en som dos-cents trenta mil. Un líder o un *lidercillo* ho és perquè els altres volem que ho siga, i el pugem. Però, demà, se'n va un d'aquests o me'n vaig jo, i no passa res. Jo sóc conscient que, quan vaig venir a València a presentar-me pel Congrés dels Diputats, si hagués vingut a soles, no m'hauria votat ni la meua família, perquè la meua família hauria votat Fraga. Cal tenir un poc de sentit comú i d'humilitat.

—*Després de l'eixida de Manglano del partit, juntament amb gent de les joventuts aliancistes, ¿com queda ara AP a València?*

—Nosaltres tenim a València uns deu mil afiliats, tenim una gestora, anem a un congrés... Ja hauràs vist en la premsa que jo havia demanat al comitè i a Fraga de no expedientar Manglano, perquè el volia derrotar en el congrés i no com a víctima, ara el tinc fugit.

—*Però sembla que ell comptava amb el vot de moltes comarques...*

—¿I per què no ha continuat per comprovar-ho? Això no és cert.

—*Potser se n'ha anat amb Verstrynge per fidelitat...*

—Mira, la veritat és que, desgracia-

dament, per ideologia fugen molt pocs, sol ser més personalisme i, de tant en tant, per qüestions econòmiques, inclús... Si ell tenia tanta força, devia haver-la mesurat en un congrés.

Aquest home haurà de recordar que en les eleccions anteriors, el comitè electoral de València, les bases, el van col·locar el número sis, i amb pressions de Jorge Verstryngge el van passar al dos. I, Ignacio Gil Lázaro, que anava el dos, el van passar al sis. En aquell moment li va venir molt bé que *la mano larga de Madrid intercediese en su favor*.

L'anterior president provincial a ell era García Fuster. Una vegada el vam cridar Verstryngge i jo i li vam demanar la dimissió. L'home no es va quedar massa feliç, però va ser un cavaller, ens la va donar i no va dir res. A Manglano, li vam dir, ¿tu quant de temps necessites per fer-te la província? —¿Jo? Sis mesos de gestora. I sis mesos de gestora que li vam donar. Ara avui està en contra de les gestores, perquè, és clar, no és la d'ell, és la meua.

Hauria de recordar, també, públicament, que ell va dir que votà no a la Constitució. Ara, tanta cosa de dir que nosaltres ens hem quedat a la dreta... ¿A la dreta de què? Joestic a la superesquerra d'ell. I finalment, hauria de recordar que em va demanar pel que fos anar en el número dos en la meua llista i que va acceptar venir de vice-president en la meua gestora fins que, després, per pressions familiars digué que no. Manglano sabia que, en anar-se'n Verstryngge, l'únic suport que li quedava, ja no podia fer res.

—*Verstryngge diu que Fraga ha tocat sostre, i que, com a líder de la dreta espanyola, necessita un relleu.*

—Això és fals, i ell ho sap. Sempre ha defensat les tesis contràries, i no pot ser que un home canvie en una setmana. Tots podem evolucionar, però no en un minut i per circumstàncies no lògiques. Ell sempre ha dit —i jo ho compartesc— que no és que Fraga tinga un límit, perquè els que se senten més de centre han pogut votar Suárez o Roca, o altres opcions de centre-dreta... No és que Fraga tinga un sostre. El té el centre-dreta. És que no en som més. Aquesta és la veritat. ¿Per què ens hem d'enganyar? El que hem de fer és ser-ne molts més.

—*¿Quan se celebrarà el Congrés d'AP-València?*

—Al desembre.

—*¿I què passa a Alacant?*

—També allí s'arribarà a un pacte

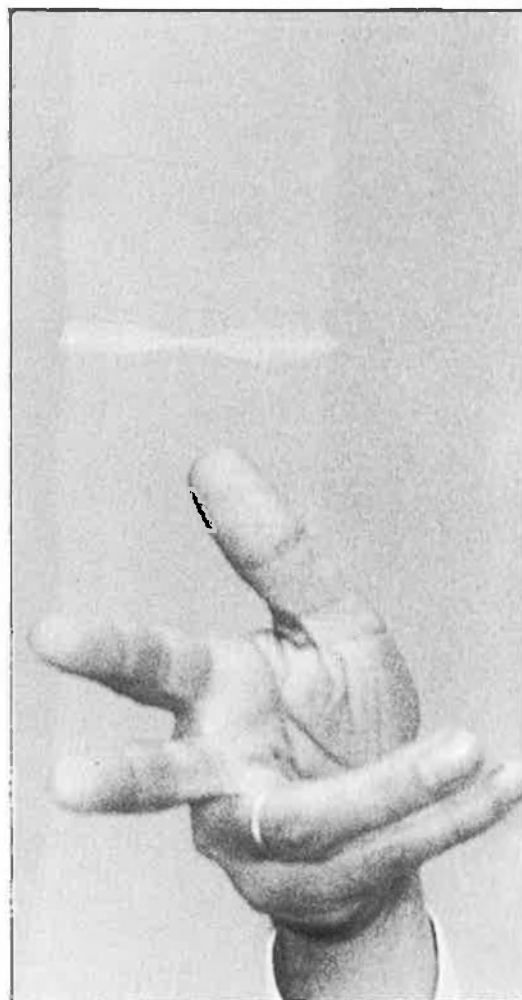
entre els dos corrents. Inclús pot ser que Cremades guanye en el Congrés, i tots n'estarem encantats. No tenim res a dir si guanya. Cremades es va enutjar per una qüestió de llistes. Però no ha volgut arribat a la ruptura total. Això ho ha comprès ell i no ho ha entès Verstryngge.

—*¿Els candidats de Sanchis Perales són els mateixos, Martín Quirós, a l'Ajuntament, i Giner Miralles, com a president de la Generalitat?*

—Sí. Nosaltres hem fet una consulta més enllà del nostre partit, entre sectors més amplis de la societat valenciana, per veure qui interessava més i guanyar l'esquerra, que és la nostra obligació, i quan em consulten els òrgans directius del partit, el meu vot ha de ser per a ells dos.

—*Un altre tema. Vostè ara és notícia per una qüestió de dificultats econòmiques. Sembla que el sector bancari ha llevat totes les facilitats amb què comptava AP.*

—Hi ha hagut un problema econòmic, en efecte. Quan van donar els crèdits a la campanya, els bancs van fer una cosa que no havia passat mai, i no només a nosaltres, sinó a tots els partits. Van pignorar-nos tots els ingressos. Una clàusula impossible de complir, perquè és com si jo demà et

Raons per una dimissió

Vicente Burgos, ex president NNGG-València

Tot home té un límit, i jo tinc el meu. Quan en demanen per què me n'he anat del partit Alianza Popular, responc: «Perquè no podia més». I no és que allí se m'hagués fet la vida impossible, ja que hi guarde bons amics i bons records, sinó que havia arribat al meu límit, aquest límit a partir del qual, si una persona continua on està, comet la traïció més impune i terrible que hi ha, la de la pròpia consciència.

Vaig abandonar, de molt jove, els postulats marxistes, el primer ideal al qual cap adolescent preocupat pot escapar. Ben prompte em vaig convençer que tan sols des dels plantejaments més pragmàtics es pot començar a somiar amb ideals que puguin ser assolits, i vaig posar-me a treballar en AP, amb l'esperança que la meua labor i la de molts altres que

pensen com jo podria portar el partit a l'avantguarda del pensament polític realista i il·lusionat alhora.

El panorama és cada dia més desolador, però, amb una esquerra a La Moncloa que governa per a la dreta i una dreta que, per garantir el poder a l'esquerra, manté un líder nacional sense possibilitats de guanyar una sola correguda política. Pareix que no hi ha lloc per als que creiem que els partits es formen amb el flux constant de les idees, amb la participació real dels ciutadans, i no amb les decisions escaquístiques («¡T'he menjat un Verstryngge!» «¡Sí, però he salvat la dama, que tinc tancada la Tocino a la torre!»). Les decisions escaquístiques, dic, dels banquers i els empresaris, amb la col·laboració estelar dels publicistes.

llc'o

«El sostre, no el té Fraga, el té el centre-dreta».

Ací està el meu límit, i per això he marxat. No crec en la infal·libilitat divina de cap dirigent, per molts estats que li càpien en el cap, sinó en el treball seriós i responsable. No crec que perquè el puritanisme estiga de moda a l'imperi occidental, o si més no això creu l'emperador, ens toque als liberals de províncies començar a copiar una idea contra la qual començarem a lluitar el 1812. No crec en les martingales, ni en les corrupcel·les venials, ni en el trist destí que tan malament ens tracta. Sóc massa jove per a no pensar que la democràcia s'assentarà a Espanya el dia en què tots junts, cadascú en el seu lloc, ens decidim a participar-hi. Això, a Alianza Popular, era el mateix que dir: el dia en què ens deixen. Avui s'endevinen nous projectes. Jo mateix ho he deixat, m'he donat el permís, i n'estic content, content perquè el qui declara que el carrer i el partit són d'ell no podrà dir, mai més, que també ho és la meua consciència.

pignore sencer el teu sou i t'obligue anar a treballar... no tindràs ni per a un taxi. Arriba el moment, després de les eleccions, en què veiem que els diners que ens ha de donar l'administració se'ls queden els bancs.

—*Es parla de pressions davant Fraga, molt concretes.*

—Això no és cert. Els bancs han dit d'arreglar-ho i ho hem arreglat amb un acord entre les dues parts.

—*I què hi ha de l'afirmació que els sectors crítics estan passant papers confidencials sobre la situació del partit?*

—Això sí que és de veres. Algú està filtrant papers que s'endugué del partit, i això és de jutjat de guàrdia. Jo sé qui ho fa, però no ho diré públicament perquè no en tinc cap prova.

—*¿Amb qui pactarà AP en les pròximes eleccions?*

—Amb qualsevol força que vulga pactar amb nosaltres per intentar desplaçar el socialisme del poder, tant en els ajuntaments com en la Generalitat, dins un sentit lògic.

—*Un acord impossible, per exemple, amb el CDS.*

—Perquè Suárez no vol. Encara que nosaltres estem disposats a fer pactes poble a poble, on sí que és possible. El pacte general, a nivell d'estat, però, no és factible. Encara que, per exemple, a Balears, on Canyellas vol pactar amb PDP i Unió Mallorquina, es podrà fer efectiu, per bé que s'haurà de seguir el tema de prop.

—*Però la situació amb el PDP és irreconciliable...*

—Sí, però, per exemple, el PDP està governant al nostre costat en les Balears, i no passa res...

—*¿Quines possibilitats té Alzaga a soles?*

—No cap. I posa-ho tan gran com vulgues. Menys que Roca, i en les enquestes que estan fent-se ara ni tan sols ix. La fugida d'Alzaga es justifica per la pretensió de consolidar el PDP en aquests tres anys i mig que els queden, però em sembla que s'han equivocat, i per això ho han fet quan ja tenien les actes de diputats. Els seus diputats ara molt bé, però els candidats a ajuntaments i als governs de comunitats autònomes, aquests ho tenen molt malament, i es passen a Alianza, com ha passat al País Basc.

—*¿I les possibilitats del nou partit de Verstrynge?*

—Tan nul·les, que jo dubte molt que arribe a fer un nou partit. Crec que tractarà d'entrar en qualsevol altra força o desapareixerà de l'escena política. ¿Per què tants partits? ¿Quin espai pot agafar?

—*¿La seua fugida respon a motius ideològics, com ara la discrepància amb el liderat personal de Fraga, o a causes merament personals?*

—Els motius que han impulsat a abandonar el partit als quatre que ho han fet es corresponen més a motivacions personals que a qualsevol altra cosa. Podien, si ho haguessen volgut, continuar en el partit.

—*La proposta de presentar Fraga com a alcalde de Madrid pretenia...*

—Aparcar-lo de la política, sense dubtes. Ja ho han dit ells posteriorment. Si Fraga se n'hagués anat a l'alcaldia, no s'hauria dedicat a una altra cosa.

—*¿Quines són les possibilitats d'Alianza de cara a les pròximes eleccions, després de la crisi?*

—Les eleccions són d'ací a sis mesos, i les notícies, d'un dia a l'altre, s'obliden un poc. El govern desgasta i això es notarà en alguns ajuntaments. Nosaltres ja sabem, per exemple, que a Madrid podem guanyar. Tin en compte que ara ens separen tan sols vint-i-tants mil vots. □